2 DERGİ BİR ARADA

Tarkan

20 MAYIS 1992

SAYI: 10

KDV DAHİL
2000 LİRA

KARA MURAT

KARA MURAT

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Angela şaşırarak sordu:

- Neden gülüyorsun? İnanmıyor musun bana?

- İnanıyorum, inanıyorum ama, yüzlerce erkeğin öcünü bir kadının almaya kalkışması tuhafıma gitti... Fakat Angela, dediğini yaparsan, öbür dünyaya geldiğinde seni alnından öperim.

Angela elini delikanlının dudaklarına götürdü:

- Sus... Şimdi ölümden bahsetme... Çok az olan vaktimizi boş yere harcamayalım...

Uzandı, alev gibi yanan dudaklarını Kara Murat'ın dudaklarına yapıştırdı...

Delikanlı, dayanılmaz bir ateşin boğazına, boğazından da kalbine indiğini hissetti, Gülümseyerek:

- Bu halde sevişmek çok gülünç olacak ama deneyelim bir kere, dedi.

Şakırdayan zincir sesleri içinde genç kadını kollarına aldı, her tarafını öpücük yağmuruna tuttu.

Aşk tarihinde benzeri görülmemiş çılgın bir seviş-

meydi bu...

Zincir şakırtılarına aşk fısıltıları karışıyordu.

Angela üzerindekileri birer birer çıkardı. Genç kadının eşsiz güzellikteki vücudu Kara Murat'ın gözlerini kamaştırdı.

Ölümü, işkenceyi, intikamı, kini, nefreti, her şeyi bir anda unuttu, büyük bir ihtirasla dudakları bu körpe vücudun üzerinde dolaştı.

Angela zindandan çıktığı vakit sabah oluyordu.

Genç kadının vücudu hâlâ hazla ürpermekteydi.

★ ★ ★

Güneş bir mızrak boyu yükseldiği vakit, zindancı kapıyı açarak Kara Murat'a:

- Hey, delikanlı! İdam sehpasına götürmek için seni almaya geldiler... diye seslendi.

Fakat mahpusun mışıl mışıl uyumakta olduğunu görünce şaşırdı. Yanına gidip dürterek delikanlıyı uyandırdı.

Kara Murat doğruldu, gözlerini ovuşturarak baktı:

Yazan: Rahmi Turan
Çizen: Abdullah Turhan

- Ne istiyorsun?

- Kalk haydi, gidiyoruz...

Kara Murat sessizce itaat etti. Hâlâ geceki tatlı anları yaşıyor gibiydi:

- Ölmeden önceki son gecem gerçekten nefisti, diye kendi kendine gülümsedi. Zindancı ona bakıp korku ile:

- Vallahi bu adam deli be! Hâlâ gülüyor! diye mırıldandı. Sonra ona nasıl öleceğini anlattı:

- Önce dilin koparılacak... Sağ kolun kesilecek... Sol kolun ise hafif ateşte kızartılıp sana yedirilecek... Bütün bunlara dayanacak kadar sağlam yapılı isen, sonunda altına sivri bir kazık sokulacak...

★★★

Kara Murat zindandan çıkarılırken, Voyvoda rüzgâr gibi Angela'nın odasına girdi ve:

- Benimle gel! dedi.

Angela gözlerini kapadı. Yüzü sararmıştı. Voyvoda'nın ne demek istediğini anlamamış gibi sordu:

- Geleyim mi? Nereye?

- Meydana...

- Beni bağışlayınız Majeste! Çok yorgunum!

Voyvoda kesin bir sesle tekrarladı:

- Geleceksin!

Angela isyan edercesine haykırdı:

- Nereye? Beni nereye götürmek istiyorsunuz?

Voyvoda'nın gözlerinden alevler fışkırdı:

- Sevgilinin idamını seyretmeye gidiyoruz.

Angela titredi, geri çekildi. Bir hıçkırık boğazına kadar yükseldi.

Ne de olsa bir kadındı... Bütün ruhuyla, benliğiyle seven bir kadın... Sevdiği gencin öldürülmesini seyretmeye dayanamayacağını hisseten, ürperen, korkan bir kadın.

Heyecanını bastırmaya çalışarak cevap verdi:

- Böyle manzaralar beni çok üzer Majeste! Onun için gelemeyeceğim!

- Geleceksin! Sevgilin öldürülecek ve sen de ona yapılan işkenceyi seyredeceksin! Eğer gelmezsen yemin ederim ki, seni bir eşeğin kuyruğuna çı-

Angela tekrar ürperdi. Bu deli adam her çılgınlığı yapabilirdi. Ancak işitilen bir sesle:

- Geliyorum, diyebildi.

Sarayın ön kapısından çıkıp, kendileri için hazırlanan koltuklara oturdular...

Genç kadın âdeta donmuş gibiydi. Çevresine bakınıyor, ama hiç bir şey görmüyor, hiç bir şey duymuyordu.

Meydan bir gün önceki gibi tıklım tıklım dolmuştu. İdamı bekleyen halk heyecan içindeydi.

Mahkûmların meydana çıkarılışı müthiş bir gürültüyle karşılandı. Kara Murat'tan başka idam edilecek üç kişi daha vardı. Seyirciler konuşuyordu:

- Şu öndeki, dün Popescu'ya dayak atan genç...

- Ya öbürleri?

- Bilmiyoruz ama şimdi öğreniriz. Başlarında sarık olduğuna bakılırsa bunlar galiba Türk!

Kara Murat, muhafızların ortasında meydana çıkar çıkmaz ölüm yerini gördü ve ürperdi. Öcünü alama-

dan hayattan ayrılmanın acısıyle kalbi sıkıştı.

Buradan kaçması imkânsızdı. Fakat acaba bir kavga çıkartabilir ve kendidin öltürtebilir miydi?

Böylece işkenceden kurtulmuş olurdu.

Fakat bu bile imkânsız görünüyordu.

Ölümden korkmuyordu. fakat dili koparıldıktan, kolu kesildikten sonra ateş üzerinde hafif hafif kızartılarak ölüme terk edilmek düşüncesi onu ürkütüyordu. Dayanamayıp bağırmaktan, köpek gibi ulumaktan korkuyordu.

Birden öteki mahkûmları gördü:

-"Bunları üçü de Türk! Voyvada'nın eline nasıl düştüler acaba?" diye düşündü.

Bu üç Türk, Eflak'a bir süre önce elçi olarak gelmişler, fakat Voyvoda'yı kızdırdıkları için hapsedilmişlerdi.

Bu sırada, ağzında megafon olan bir subay gür sesiyle bütün gürültüleri bastırdı:

-"Bu dört mahkumdan birinin suçunu hepiniz biliyorsunuz.. Öteki mahkûmlar ise, başlarındaki sarıkları çıkarmayarak Majeste Voyvoda'ya hakaret eden üç Türk'tür."

-"Bu üç Türk, elçi olarak Majeste Voyvoda'nın huzuruna çıkmışlar, fakat ihtarlara rağmen Voyvoda'mızın önünde başlarındaki sarıkları çıkarmamakta ısrar etmişlerdir.

-"Majeste Voyvoda'da onlara büyük bir lûtufta bulunup, babalarının geleneklerine uygun olarak ve

korkmayan Türklerden en uzun boylu olanın önünde durdular... Üç yamak, zincire bağlı Türk'ü sımsıkı tutarken dördüncüsü, kocaman sarığın ortasına dayadı, sonra elindeki balyozu çiviye indirdi.

Kafatasının delinmesinden çıkan korkunç çatırdı. herkesin tüylerini ürpetti.

Voyvoda kahkahalarla gülerek yanındakilere:

- Nasıl? Son buluşumu beğendiniz mi? diye sordu.

Yiğit Türk, ilk çivi beynine girer girmez "Gık" bile demeden ölmüştü. Cellat yamakları onu kollarından

başlarında daha kuvvetli durması için, sarıkların üçer çivi ile başlarına çakılmasını buyurmuştur."

Meydanda bir şaşkınlık dalgası dolaştı. Bugünedek, işkencenin her çeşidini tanıyan Bükreş halkı, ilk kez başa çivi çakılacağını öğrenmenin heyecanı ile sarsıldı.

Kararı dinleyen Kara Murat, kendi başına gelecekleri unutarak Voyvoda'ya lânetler savurdu:

- Ahlâksız adam!.. Bizimkiler bunu senin yanına bırakmazlar! diye homurdandı.

Dört cellat yamağı ilerledi. Ölüm karşısında bilek

sımsıkı tutarak hâlâ ayakta durmasını sağlıyorlardı...

İkinci ve üçüncü çiviler de önce sarığı, sonra kafatasını korkunç çatırtılarla delerek beynine saplandı.

Sıra ötekilere gelmişti.

İkinci Türk elçisinin başına da aynı şekilde çivi çakılmak üzere iken Voyvoda ayağa kalkarak bağırdı:

- Durun! Onları sonraya bırakın! Aynı tarz işkence insanı bıktırır, seyir zevkini kaçırır. Şimdi öteki köpeğin dilini keserek işe başlayın.

Voyvoda, eliyle Kara Murat'ı göstermekteydi.

Delikanlı sıranın kendisine geldiğini görerek biraz sarardı. Ama ölüm sehpasının basamaklarını korkusuzca hızlı hızlı çıktı.

O anda, son defa baltasını muayene eden Cellat Popescu'yu gördü. Kayıtsızca omuzlarını silkerek başını kalabalığa çevirdi, gözleriyle Angela'yı aradı.

Genç kadının bakışlarını ısrarla kendisinden kaçırdığını gördü. Istırap onun yüzünü morartmıştı, gözleri dolu doluydu.

Kara Murat dimdik durdu:

"- Allahım, bana cesaret ver. "diye mırıldandı." Burada ben de az önce sessizce ölen Türk gibi yiğitçe can vereyim... Ölmek bir şey değil. Ama işkence edilmek çok kötü. Bağırmayacak kadar dayanıklı olabilecek miyim acaba?"

Sonra içinde coşup gelen bir duyguyla aslan gibi kükredi:

- Adım Kara Murat! Ben de bir Türk'üm ve Türk gibi öleceğim!

Kalın bir ses, gürleyerek ortalığı çınlattı:

- Dayan Kara Murat! Ben geliyorum!

Aynı anda, ölüm yerinin hemen yanı başında, şimşek gibi parlayan ve her parlayışında bir muhafızı ikiye bölen keskin bir kılıcın inip kalktığı görüldü. Kara Murat haykırdı:

- Mihail... Dostum... Sen ha?

Mihail gök gürültüsü gibi bağırdı:

- Al şu kılıcı!

Kara Murat, sevinçten deli gibi bir halde, Mihail'in attığı kılıcı çift eliyle havada yakaladı. Bileğindeki zincirler kollarını birbirinden ayırmasına engel olduğu halde, kılıcı rahatça kavradı.

Herkes hayretten donakalmıştı...

Eflâk tarihi kanlı işkenceler ve idamlarla doluydu. Ama buna benzer olaya ilk kez rastlanıyordu.

Seyirciler de, muhafızlar da taş kesilmiş gibiydi.

Voyvoda'nın gözleri öfkesinden irileşmiş, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Korkunç bir sesle:

- Yakalayın! Gebertin şunları! diye uludu.

Kara Murat'ın yüzünü şimdi mutlu bir gülümseme süslüyordu.

Elinde kılıç vardı ve çarpışa çarpışa ölecekti.

Mihail merdivenden tırmanmak isteyen bir muhafızın kafasını uçurduktan sonra:

- Artık iki kişiyiz aslanım! diye gürledi.

Sakin bir ses:

- Üç olduk! dedi.

Kara Murat, gökten yıldırım düşse, bu kadar afallamazdı. Cellat Popescu'nun, elinde korkunç baltasıyle yanında yer aldığını gördü, şaşırdı...

Popescu:

- Ben de sizinle beraberim ! derken saldıran iki muhafızın kafalarını parçaladı ve Kara Murat'ın şaşkın haline bakıp:

- Hayatımı bağışlayan adamın ölümüne göz yumacak kadar alçak değilim! diye güldü.

Gerçekten, arka arkaya gelen iki sürprizle Kara Murat'ın başı dönmüştü. O da bir muhafızı yere ser-

dikten sonra sordu:

- Madem benden yana olacaktın da, dün gece neden öyle insafsızca vurdun? Vücudum hâlâ sızlıyor...

Cellat Popescu sırıttı:

- Voyvoda itini kandırmak için öyle yapmam gerekti, dedi.

Şimdi üç müthiş adamla, muhafızlar arasında korkunç bir savaş başlamıştı.

Kendilerini çılgınca savunan bu üç kişinin yanına kimse yaklaşamıyor, her balta savuruluşta bir kelle, ya da bir kol uçuyordu.

Cellat Popescu:

- Sarayın yan kapısını açık bırakmıştım. Oraya doğru gidelim, dedi. Kara Murat müthiş bir nara attı:

- İleri!.. İleri!...

Üç yaman adam, önlerindeki insan denizini kılıçlarıyle yara yara ilerlemeye başladı...

Üçüncü de üstü başı paramparça olmuş, açılan yaralardan sızan kanlar onlara korkunç bir görünüş vermişti.

En umutsuz anda, kalabalığın arasında sanki iki gülle daha düştü, ortalık karıştı.

Bir kenarda unutulan iki esir Türk de zinzirli ellerine geçirdikleri birer kılıçla kavgaya katılmışlardı.

İkisinin de yüzünde, pisi pisine can vermektense dövüşe dövüşe ölme mutluluğuna ermenin sevinci vardı.

Bu yeni gelen yardımla, muhafızları çil yavrusu gibi dağıttılar. Fakat az sonra askerler yeniden çevrelerini sardı.

Belki yüz kişi her yandan onlara saldırıyordu.

Her tarafı kıpkırmızı olan ellerinden kan damlayan ve elbiselerinde delinmedik yer kalmayan Kara Murat, durup dinlenmeden adam biçen bir ölüm makinesi gibiydi. Cellat Popescu:

- Kapıya az kaldı! İleri! İleri! diye gürledi.

Kılıç sallamaktan bitkin hale gelen Kara Murat, Mi-

hail ve iki Türk tekrar canlandı.

Çelik kılıçlar parladı.

Yeni ölüler, eski cesetlerin üzerine düştü.

Voyvoda endişe içinde kıvranıyor, bembeyaz kesilen dudaklarından lânetler fışkırıyordu:

- Hepsini öldürün! Onları öldürmezseniz, ben sizi kazığa vururum!

Olduğu yerde tepiniyor, ağzından köpükler saçarak:

- Ah Popescu, sen de bana ihanet ettin ha! diye dövünoyordu.

İki Türk elçisi, zincirli kollarla kılıç sallamaktan artık iyice yorulmuştu. Buna rağmen insanüstü bir gayretle hâlâ vuruşuyorlardı.

Bir süre sonra ilk düşen, bu iki Türk'ten biri oldu. Adamın başına arkasından ansızın bir gürz inmişti. Döndü, kendisine vuran muhafızı bir kılıç darbesiyle yere düşürdükten sonra o da öldü.

Şimdi dört kişi kalmışlardı.

Akıllara durgunluk veren bir savaştı bu....

Meydan cesetlerle doluydu.

Dört kahraman, vuruşa vuruşa, açık kapının önüne kadar geldiler.

Popescu, ileri doğru kanlı bir hamle yapıp muhafızları geri püskürtükten sonra Kara Murat'a:

- İşte geldik! Girin! dedi.

Önce Mihail, sonra Türk elçisi, açık kapıdan içeri daldı. Tam Kara Murat'la Popescu da girmek üzere iken, uzanan bir kılıç dev adamın göğsünü deldi. Yüzünü acı ile buruşturan Popescu'nun dudakları arasından:

- Aaah! Yandım! diye bir inilti çıktı.

Kara Murat atılıp, Popescu yu vuranı bir kılıç darbesi ile ikiye böldükten sonra, muhafızlara bağırdı:

- Geri... Geri çekilin köpekler!.. Yaklaşanın kafasını patlatırım!

Havada kanlı daireler çizen kılıcın korkusuyla muhafızlar birkaç adım geriledi. Kara Murat bu kısa andan yararlanıp, yıkılmak üzere olan Popescu'yu kapıdan içeri itti, sonra da kendi atıldı.

Muhafızlar tekrar saldırıya geçtikleri vakit kapatılan kapıyla burun buruna geldiler. Yumruklar umutsuzca kapıya indi. İçlerinden biri:

- Öteki kapıdan girip onları koridorda kıstıralım! diye bağırdı.

Kara Murat, kapıyı gürültüyle kapayıp, demir kolu indirdikten sonra bir süre derin derin soluk aldı.

Her tarafından kan sızıyordu. Üstü paramparçaydı.

Cellât Popescu, aldığı ağır yaranın etkisiyle yerde can çekişiyor, göğsünden oluk gibi kan akıyordu. Güçlükle duyulan bir sesle:

- Benim işim bitti! Siz kendinize bakın, diye mırıldandı.

Bu kaba, hırçın ve sert görünüşlü dev adamın taşıdığı soylu ruh, Kara Murat'ı duygulandırdı, gözleri dolu dolu oldu. Eğilip, cellâdı sevgiyle alnından öperek:

- Sen tanıdığım en mert insanlardan biriymişsin Popescu, dedi.

Popescu'nun ıstırabı, bir an için kayboldu. Gözlerinin içinde garip bir sevinç ışığı belirdi:

- Bütün ömrümce adam gibi yaşamadım ama, galiba şimdi adam gibi ölüyorum, dedi.

Birden göğsünden müthiş bir hırıltı yükseldi, ölmek üzere iken güçlükle kesik kesik konuştu:

- Koridorun köşesini dönünce soldaki ilk odaya girin... Orası benim odamdır.... Ocağın arkasında gizli bir geçit...

Popescu'nun gözleri birden donuklaştı, başı yana kaydı, sözünü tamamlayamadan ölmüştü..

Kara Murat ayağa kalktı, boğuk bir sesle:

- Gidelim, çok vakit kaybettik, dedi.

Gerçekten geç kalmışlardı. Koridorun karşı tarafından muhafızlar bağıra bağıra koşarak üzerlerine geliyorlardı.

Kaskatı kesilen Mihail:

- Voyvoda'nın köpekleri yine karşımıza çıktı! diye haykırdı. Türk elçisi:

- Ölene kadar vuruşalım! diye homurdandı.

Kara Murat kılıcının kabzasını sıkarak kükredi:

- Ölmek yok! Onları yarıp geçeceğiz! İleri!

Üç kahraman, yıldırım gibi düşmanlarının üzerine atıldılar.

Üçü de kanlı birer kasırgayı andırıyordu.

Kara Murat'ın kılıcı göğüslere doğru uzanıyor ve her geri çekilişinde uzundan kanlar damlıyordu.

Koridor feryatlarla, inlemelerle çınlıyordu...

Üç yiğit, cesetlere basa basa, muhfızları yarıp geçtiler. Şimdi koridorda, amansız bir kovalamaca başlamıştı.

Muhafızlar korkunç, seslerle bağırıyorlardı:

- Tutun! Yakalayın! Peşlerini bırakmayın!

Kara Murat soluk soluğa koridorun köşesini döner dönmez birden zınk diye durdu... Popescu'nun tarif ettiği kapıya varmışlardı.

- Buraya gireceğiz! diye bağırdı.

Mihail kapıyı açıp, kendini içeri attı.

Adı Mustafa bey olan Türk elçisi ile Kara Murat daha kapının eşiğindeyken muhafızlar yetişip çılgınca saldırdılar. Kara Murat, kılıcıyle onları püskürterek:

- **Geriye! Geriye alçak köpekler! diye haykırdı.**

İki muhafız kanlar içinde yere devrildi.

Tam bu sırada bir gürz, ıslık çalarak bütün hızıyla Kara Murat'a doğru indi.

Kurutulması imkânsız, korkunç bir darbeydi bu.

Fakat gürz yere düştü, Kara Murat düşmedi.

Gürzü yiyen, Türk elçisi Mustafa Bey olmuştu. Yiğit Türk, Kara Murat'a düğru gelen gürzü görmüş ve önlemek için öne atılmıştı. İri gürz bütün şiddetiyle inmiş, ağır demir sol kulağına ve omzuna çarparak gürültüyle yere düşmüştü.

Mustafa Bey, bu öldürücü darbeyi yer yemez devrildi ve hareketsiz kaldı.

Kara Murat umutsuzluğun verdiği şiddetle tekrar saldırdı, bütün muhafızları geri püskürttükten sonra, Mustafa Bey'i de çeker odaya girdi.

Muhafızlar kudurmuşçasına tekrar saldırdılar. Fakat, Mihail kapıyı çoktan sürgülemişti.

Adamlar bir kez daha avlarını ellerinden kaçırmış

olmanın öfkesiyle küfürler yağdırarak kapıyı tekmelemekten başka bir şey yapmadılar.

Kara murat başını eğdi. Gözleri ayaklarının dibinde yatan Mustafa Bey'e takılınca bakışları ıstırapla bulandı, acı ile mırıldandı:

- **Bir yiğit kadeşimizi daha kaybettik!**

Mustafa Bey ağır ağır gözlerini açtı:

- **Hayır delikanlı, daha ölmedim...**

Durdu, derin bir soluk aldıktan sonra devam etti:

- **Beni şu sedirin üstüne yatırın.**

Kara Murat'la Mihail, Mustafa Bey'in isteğini yerine getirdiler. Türk Beyi'i, derin yarasının verdiği dayanılmaz acıyle inliyordu.

Mihail hazin bir sesle mırıldandı:

- **Yazık! Kapana kısıldık! Voyvoda'dan öcümüzü alamadan öleceğiz galiba!**

Kara Murat, Cellât Popescu'nun odasında pek bol olan çekiç ve keski ile bileklerindeki zincirleri Mihail'e kırdırdıktan sonra:

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Tarkan

YAZAN ve ÇİZEN; SEZGİN BURAK

HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ

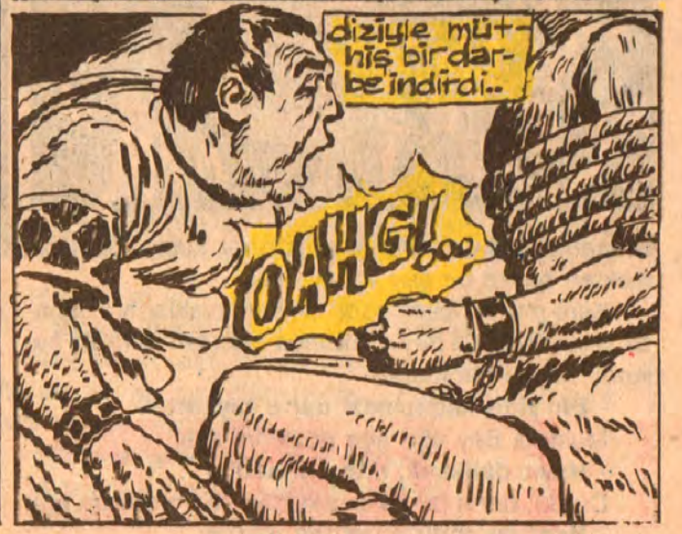

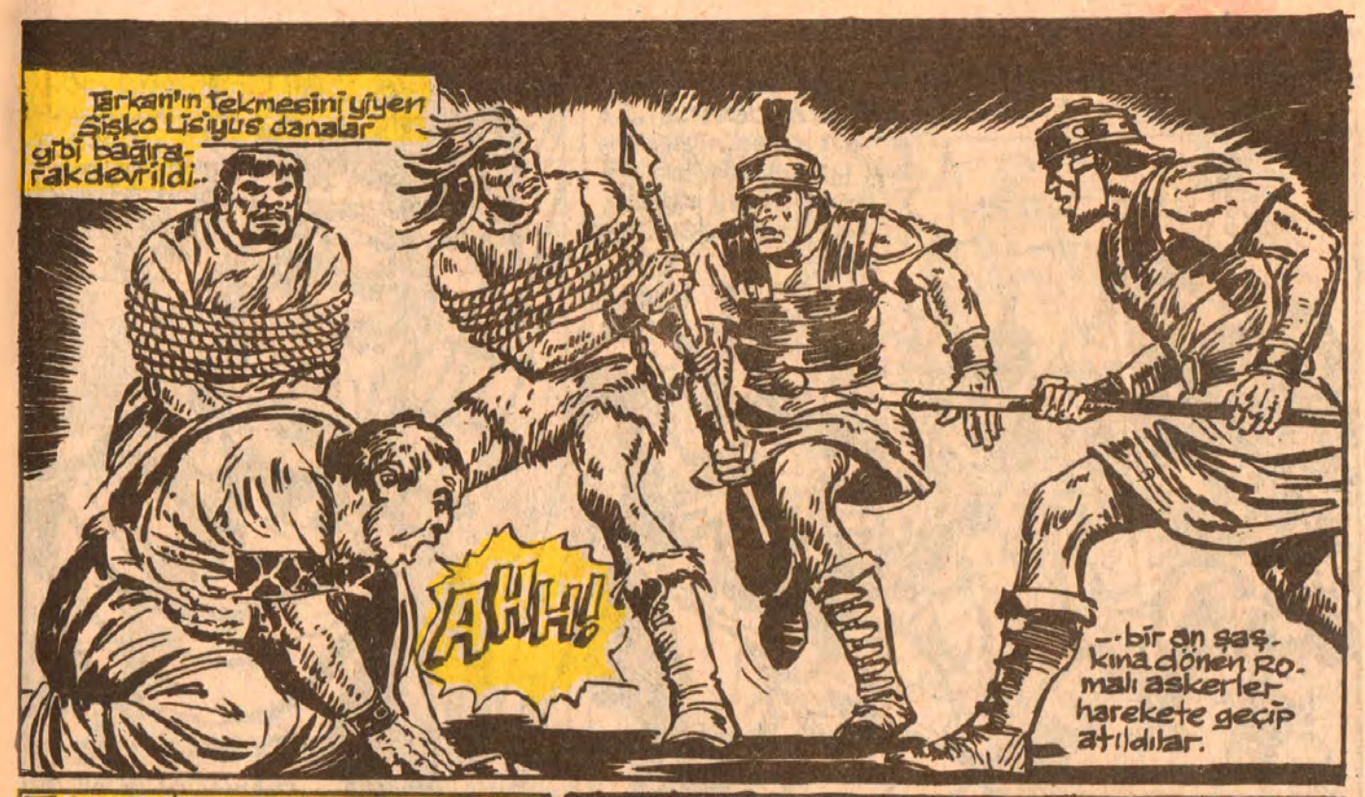
Tarkan'ın tekmesini yiyen Şişko Lisiyus danalar gibi bağırarak devrildi..
AHH!
--bir an şaşkına dönen Romalı askerler harekete geçip atıldılar.

Tarkan arkasından saldıran Romalının mızrağını ani bir dönüşle kaptı. Ve çapraz bir vuruşla üstüne gelen bir mızrağı savuşturdu.
GELİN BAKALIM UYUZ KÖPEKLER.!

UH!
Arkasından bir tekmeyle de adamı geriye savurdu.

TARKAN • HONORIYA'nın YÜZÜĞÜ •

AŞİL LİSİYUSA TEKME ATARSIN HA!.. GEBERTECEĞİM SENİ!. AL SANA!. AL!..

Horas büyük bir hırsla Tarkan'ın...
Karnına suratına tekmelerini indirmeye başladı.
VUR SÜSLÜ KUMANDAN VUR!.. SENİN GÜCÜN ANCAK ELLERİ BAĞLI BİRİNE YETER.

Bu sırada Şişko Lisiyus yerden kalkıp Horas'ı durdurdu.
YETER HORASİYÜS, O BANA CANLI OLARAK LÁZIM.
BIRAK LİSİYUS. ŞU BARBARIN BAŞINI GÖVDESİNDEN AYIRAYIM

Lisiyus ağzından tükürükler saçarak bağırdı.
HAYIR, HORASİYUS GENE DE ONU SENDEN SATIN ALIYORUM. BURADA ÖLMESİNİ İSTEMEM. ONUN ÖLÜMÜ BÜTÜN ROMA HALKINI, İMPARATORU EĞLENDİREREK.
OLACAK. ONUN ÖLÜMÜ ARENADA OLACAK.

TARKAN • HONORIYA'nın YUZUGU •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜGÜ •

Kafile tozlu yollardan yıldırım gibi geçip, nihayet Romanın dışındaki büyük su kemerine vardılar. Orada ufak bir mola verip atları dinlendirdiler, sonra gene aynı hızla yola devam edip şehre girdiler.

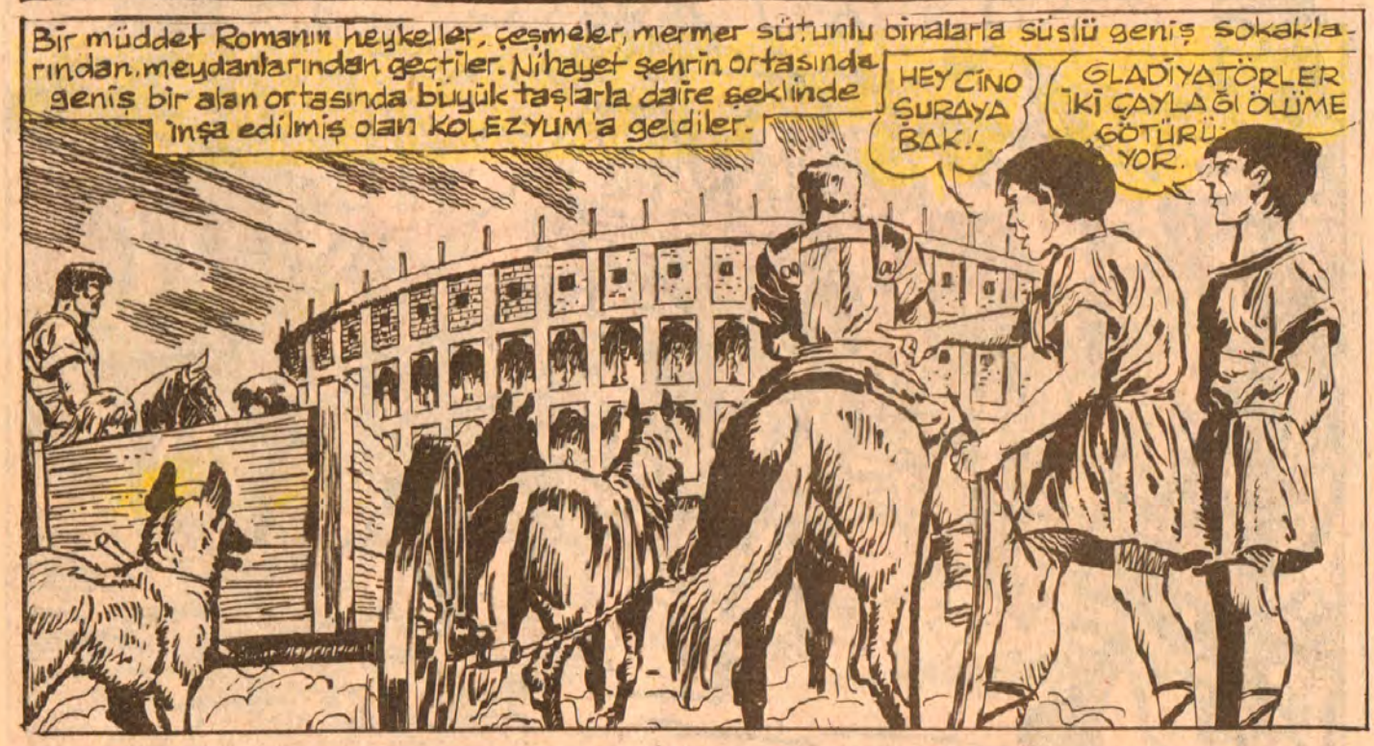
Bir müddet Romanın heykeller, çeşmeler, mermer sütunlu binalarla süslü geniş sokaklarından, meydanlarından geçtiler. Nihayet şehrin ortasında geniş bir alan ortasında büyük taşlarla daire şeklinde inşa edilmiş olan KOLEZYUM'a geldiler.
HEY CİNO ŞURAYA BAK!.
GLADİYATÖRLER İKİ ÇAYLAĞI ÖLÜME GÖTÜRÜYOR.

TARKAN • HONORIYA'nın YUZUGU •

Meşalelerle aydınlatılan loş dehlizlerden geçtiler, taş merdivenlerden indiler. Demir parmaklıklar gürültüyle inip kalktı. Nihayet Tarkan ve Kandilis'in ellerini çözüp içlerinde en aşağı on kişinin bulunduğu ayrı bölmelere soktular.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

KAZAR

Cennette bir yabancı

Kazar, çocukluğundan beri ormanda yaşamaktadır. Kız arkadaşı Şanna ise, hayvanat bahçesinde veteriner olarak çalışırken, sekiz yıl önce o da şehir hayvatını terkederek ormana gelmiştir...

DUYDUNMU KA-ZAR? GE-SİN ÜÇ KAT AŞAĞIDAN DU-YULMUŞ! DİKKATLİ OL-MAZSAN POLİS...
KA-ZAR?

OO, YOO! NOTU ALIP KAÇ-MIŞ.

NEREYE GİT-TİĞİNİ ANLAMAK İÇİN DAHİ OLMAYA GEREK YOK.

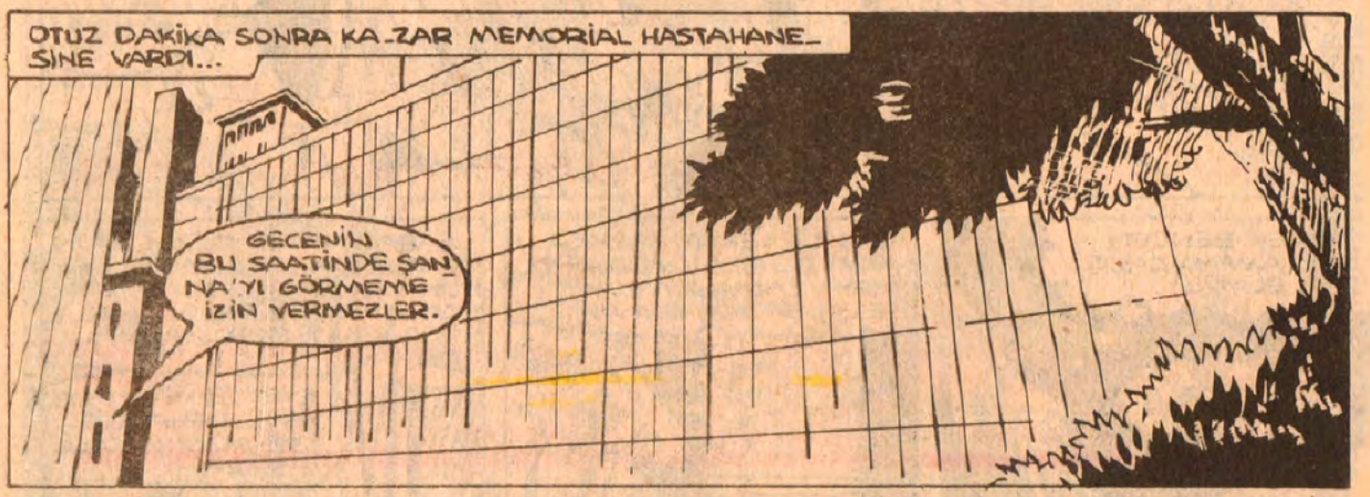
OTUZ DAKİKA SONRA KA-ZAR MEMORİAL HASTAHANE-SİNE VARDI...
GECENİN BU SAATİNDE ŞAN-NA'YI GÖRMEME İZİN VERMEZLER.

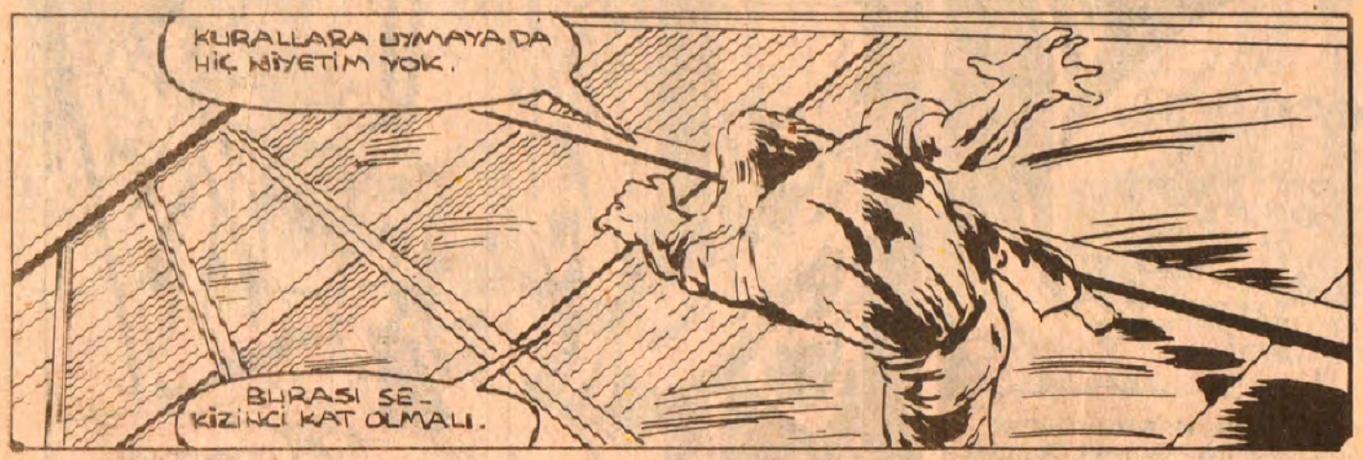
KURALLARA UYMAYA DA HİÇ NİYETİM YOK.
BURASI SE-KİZİNCİ KAT OLMALI.

VE...
ONA HER ŞEYİ YAPABİLİRLER! ONU BULMALIYIM!
BEN OLMASAYDIM KİMBİLİR NELER GELECEKTİ BAŞINA!

LANET OLASI ÖRÜMCEK ADAM'IN ONU KORUYAMADIĞI MEYDANDA.
DİKKATLİ OLMALIYIM. HEMŞİRE BENİ GÖRMEMELİ.

BAŞARDIM... ODA 816...
AH...GÜCÜM AZALIYOR... RAMONA NIN UYARDIĞI GİBİ.
AMA ŞİMDİ DURMANIN SIRASI DEĞİL.

ŞANNA, ŞANNA, HAYATIM. BENİM! KEVİN! ŞANNA?

ŞAN.. NE?
YİNE ALDATILDIM.

BEYNİNLE DÜŞÜNECEĞİN YERDE KASLARINLA DÜŞÜNÜRSEN BÖYLE OLUR...
IŞIKLAR YANIYOR! NE?
SEN!

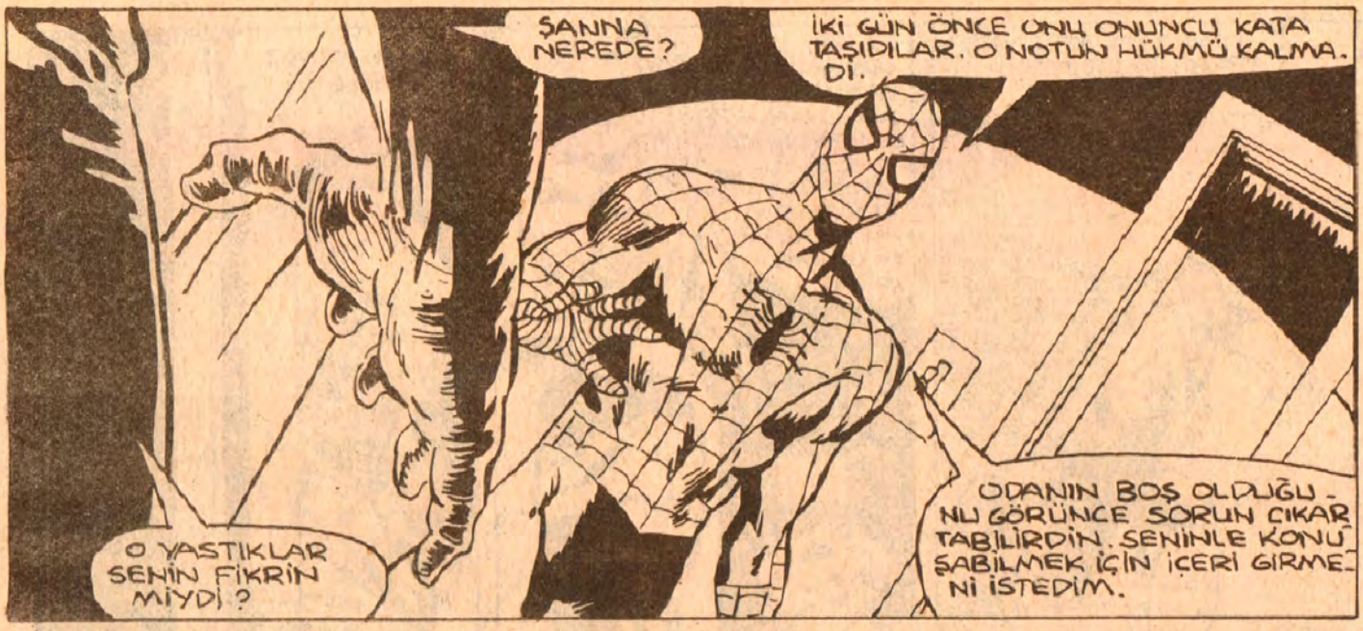
ŞANNA NEREDE?
İKİ GÜN ÖNCE ONU ONUNCU KATA TAŞIDILAR. O NOTUN HÜKMÜ KALMADI.
O YASTIKLAR SENİN FİKRİN MİYDİ?
ODANIN BOŞ OLDUĞUNU GÖRÜNCE SORUN ÇIKARTABİLİRDİN. SENİNLE KONUŞABİLMEK İÇİN İÇERİ GİRMENİ İSTEDİM.

BELKİ BUNU DUYMAK HOŞUNA GİTMEYECEK, KA.ZAR, AMA ŞANNA PSİKİYATRİ BÖLÜMÜNDE VE SENİN YÜZÜNDEN.' SENİN ÖLDÜĞÜNÜ SANMASAYDI...
HIH. ONUN DAHA ÖNCE DE SORUNLARI VARDI. BİR GÜN İPİN UCUNU KAÇIRMASINDAN KORKUYORDUM. AMA ÖNEMLİ DEĞİL...

ONU GÖRMEK İSTİYORUM...
KORKARIM GÖREMEZSİN. EN AZINDAN BİR SÜRE.
NE KADAR SÜRE?
KORKARIM UZUN BİR SÜRE.

AMA EĞER ÖLDÜĞÜM İÇİN AKLINI KAYBETTİYSE BENİ GÖRÜNCE İYİLEŞEBİLİR.

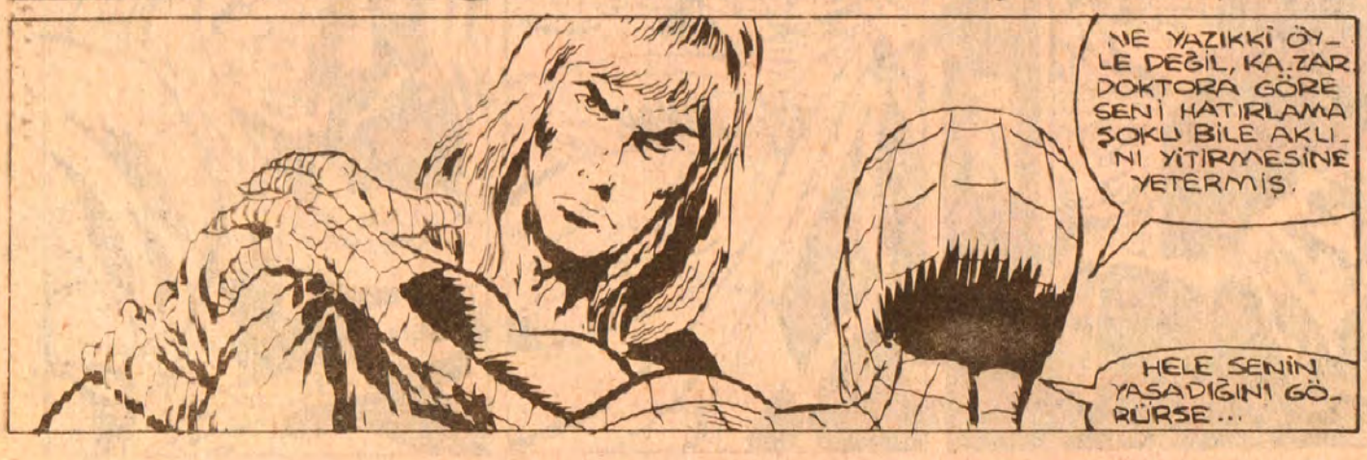
NE YAZIKKİ ÖYLE DEĞİL, KA.ZAR. DOKTORA GÖRE SENİ HATIRLAMA ŞOKU BİLE AKLINI YİTİRMESİNE YETERMİŞ.
HELE SENİN YAŞADIĞINI GÖRÜRSE...

BU RİSKİ GÖZE ALMALIYIM. SANA SON KEZ SORUYORUM. NEREDE?

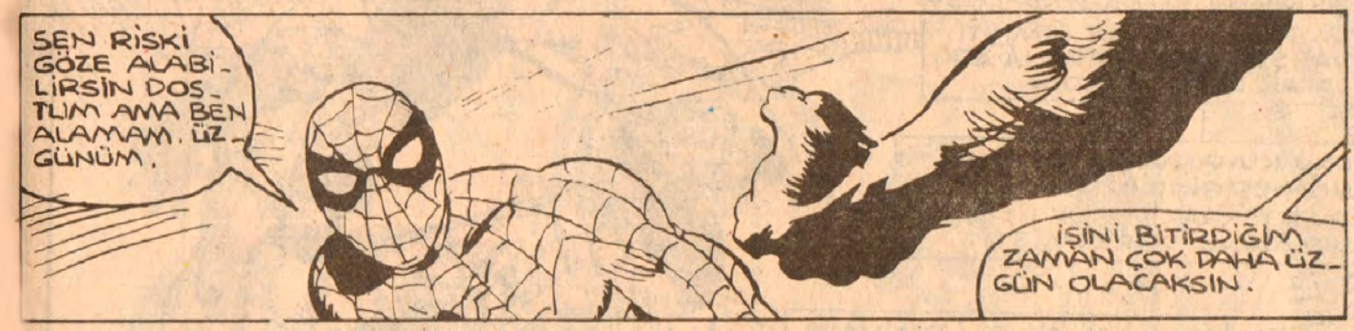
SEN RİSKİ GÖZE ALABİLİRSİN DOSTUM AMA BEN ALAMAM. ÜZGÜNÜM.
İŞİNİ BİTİRDİĞİM ZAMAN ÇOK DAHA ÜZGÜN OLACAKSIN.

APTAL OLMA, KAZAR! BEN ÖRÜMCEK ADAMIM... GÜÇLÜYÜM.
SEN SADECE SEVDİĞİM KADINLA ARAMDAKİ DİKENLERDEN BİRİSİN.

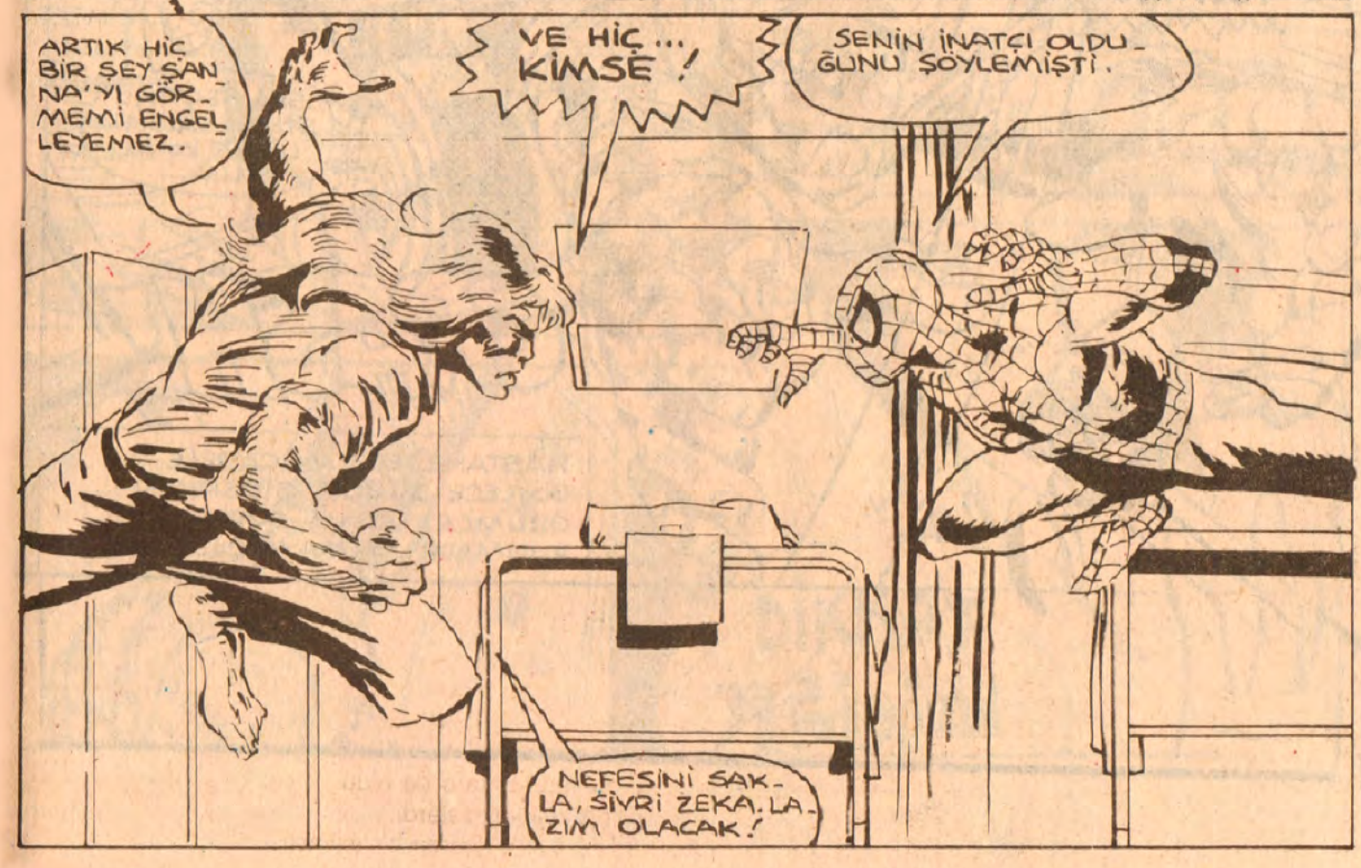
ARTIK HİÇ BİR ŞEY ŞANNA'YI GÖRMEMİ ENGELLEYEMEZ.
VE HİÇ... KİMSE!
SENİN İNATÇI OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİ.
NEFESİNİ SAKLA, ŞİVRİ ZEKALAZIM OLACAK!

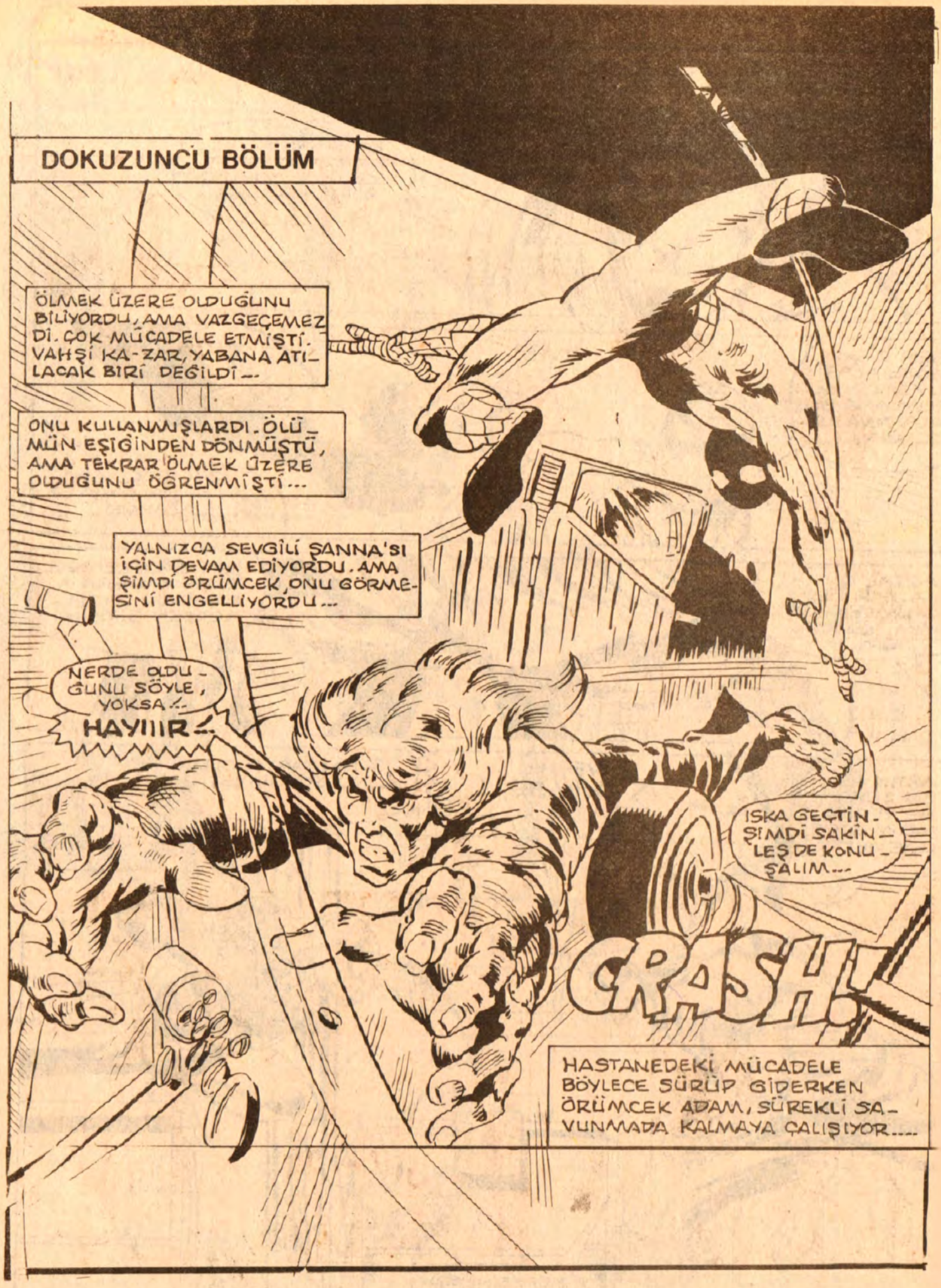
DOKUZUNCU BÖLÜM
ÖLMEK ÜZERE OLDUĞUNU BİLİYORDU, AMA VAZGEÇEMEZDİ. ÇOK MÜCADELE ETMİŞTİ. VAHŞİ KA-ZAR, YABANA ATILACAK BİRİ DEĞİLDİ...
ONU KULLANMIŞLARDI. ÖLÜMÜN EŞİĞİNDEN DÖNMÜŞTÜ, AMA TEKRAR ÖLMEK ÜZERE OLDUĞUNU ÖĞRENMİŞTİ...
YALNIZCA SEVGİLİ ŞANNA'SI İÇİN DEVAM EDİYORDU. AMA ŞİMDİ ÖRÜMCEK, ONU GÖRMESİNİ ENGELLİYORDU...
NERDE OLDUĞUNU SÖYLE, YOKSA...
HAYIIIR!
ISKA GEÇTİN. ŞİMDİ SAKİNLEŞDE KONUŞALIM...
CRASH!
HASTANEDEKİ MÜCADELE BÖYLECE SÜRÜP GİDERKEN ÖRÜMCEK ADAM, SÜREKLİ SAVUNMADA KALMAYA ÇALIŞIYOR....

ALKAN'IN HAZİNESİ

Yazan ve Çizen:
Abdullah TURHAN

GÜM!
O anda hiç beklenmedik birşey oldu. Yerden aldığı kaya parçasını...
... Tolga'nın kafasına indirdi. Delikanlı bu ani saldırı karşısında baygın yere düştü...
HAZİNELER BENİM İÇİN DAHA CAZİP! KUSURA BAKMA DELİKANLI! BANA YARDIM ETTİN AMA BU BANA MUTLULUK GETİRMEZ!
Tekeş yerde baygın yatan Tolga'nın yanına giderken...
EYVAH!.. KIZI UNUTTUM.
AFERİN AHBAP!.. İYİ İŞ YAPTIN... BU İYİLİĞİNİ UNUTMAYACAĞIM!..
Selçan adamların Tolga ile uğraşmalarını fırsat bildi... Delikanlının atına atladığı gibi hayvanı dizginlemesi bir oldu...

CEHENNEMİN DİBİNE KADAR YOLU VAR. ELİMDEN KURTULDU AMA BU DELİKANLIYA ÇOK PAHALIYA MAL OLACAK!..

BU HERİF NE OLACAK?.. EN İYİSİ ONU ÖLDÜRMELİ!
ACELEM YOK...

ÖNCE ONA İKİ TOKADIN HESABINI SORALIM!

Gün yavaş yavaş karamaya başlamıştı. Tüyler ürperten gecenin ayazını, kulübeden çıkan acı şaklamalar yırtarak etrafa yayılıyordu...
ŞRAK!..

ŞRAK!
TEKEŞ'İ SEN TANIMIYORSUN DELİKANLI!.. TANIDIĞIN VAKİT DE İŞ İŞTEN GEÇMİŞ OLACAK!..

Tekeş elinde sımsıkı tuttuğu enli kemeri durmadan Tolga'nın çıplak vücuduna bir kamçı gibi indiriyordu.
YALVAR! YALVAR.. AMAN DİLE DELİKANLI!.. DİLİNİ Mİ YUTTUN YOKSA?!..
58

Tolga'nın her tarafı sızım sızım sızlıyordu. Ama o bütün bu acıları içine atıyor, nefret ve kin dolu gözlerini Tekeş'ten ayırmıyordu...
HAYDİ KONUŞ! YALVAR! AF DİLE!

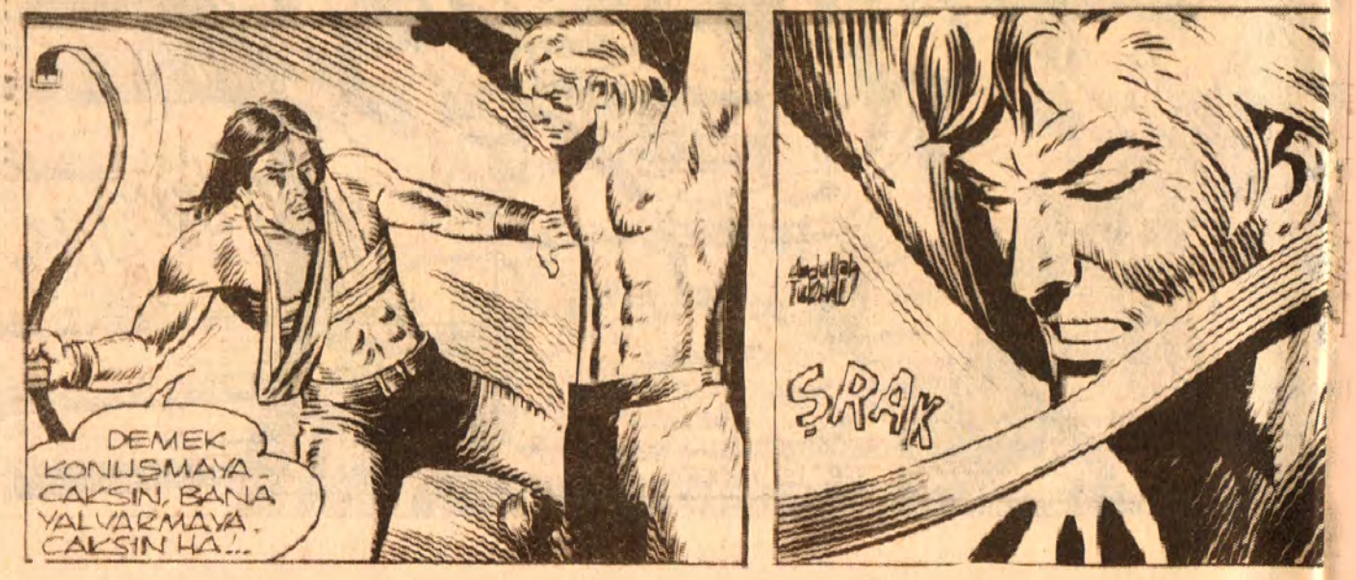
DEMEK KONUŞMAYACAKSIN, BANA YALVARMAYACAKSIN HA!..
Abdullah Tuzcu
ŞRAK

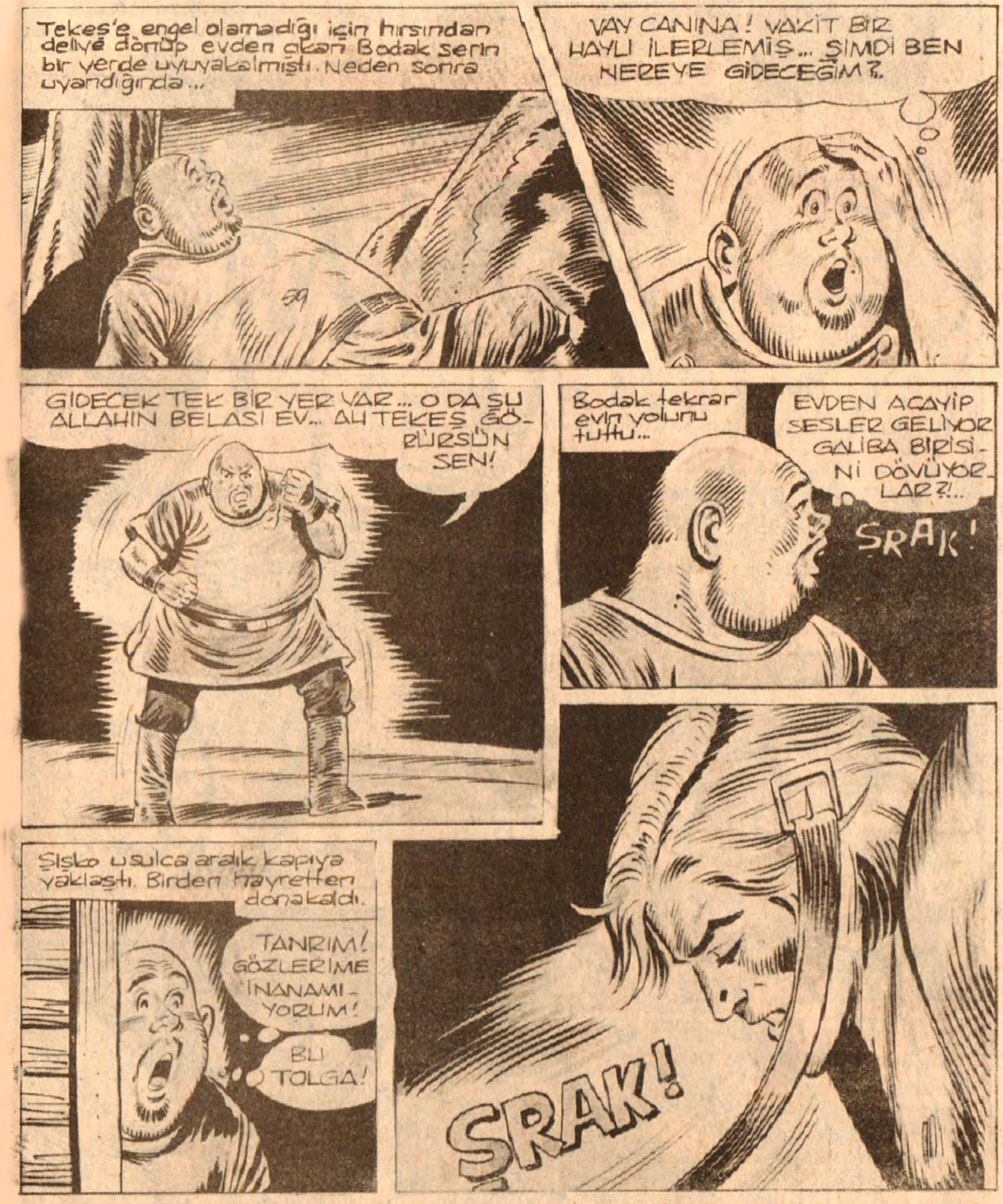

Tarkan
KARA MURAT

BİLKA Limited Şti. adına sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: Samet Koçyiğit
Çarşamba Günleri Çıkar

YÖNETİM: KUTLUGÜN SOK. NO. 25 SULTANAHMET - İSTANBUL
Basıldığı Yer: Uygun Basın ve Ticaret Limited Şirketi

Neşredilen resimli roman yazı ve resimlerin her hakkı Bilka Bilim - Kültür - Araştırma ve Yayıncılık Limited Şti.'ne aittir.

DEVAMI GELECEK SAYIDA